FLAMA

El cristianisme és la tradició que fa possible tots els progressos

ANY II • NÚM. 23 — BARCELONA, 13 MAIG DE 1932 — 20 CÈNTIMS - SUBS.: 10 PTES. ANY

DEL MOMENT

EL 4.000

No dono ni he donat mai el més petit valor a la influència que pugui exercir un número en la planeta d'un individu o d'una collectivitat. Un cap i cua no m'ha fet adquirir mai cap dècim, ni he percebut la més lleugera ombra de malestruga a conseqüència de cap ordre numèric determinat. Fins avui les xifres no comptaven en el meu horoscop. D'ara endavant, però, ja serà una altra cosa, perquè he pogut constatar que un número tan inofensiu com és el 4.000, en el fons del fons està ple d'un verí d'una mena tal, que em crec en el deure d'advertir-vos-ho.

El fet és que la F. J. C. compta avui amb 4.000 socis — bella xifra! — repartits en un centenar de grups amb una força dinàmica i amb una disciplina que permet avançar cada dia més en les múltiples tasques que ens tenim imposades. Però heus aci que bon punt hem arribat a ésser el nombre que ara som — no crec mentar-lo novament —, oh dissort!, ens aclaparen abundosos i desfavorables presagis, boirines grises de contingudes envejes. Sembla talment que el fat vulgui entrebancar-nos i alhora ho vulguin tots aquells a qui no els plau la nostra actuació, dirigida com tots sabeu a la formació de la joventut.

Com que no està a la nostra mà poder evitar que altres utilitzin en tasques com les nostres, noms que puguin suposar es tracta d'actuacions de la Federació. Com que malgrat coneixe'ns sobradament hi ha qui s'entesta en classificar-nos com un partit burgès que enmetzina la joventut. Com que no depèn de nosaltres que un bon senyor, per rancúnies personals, acusi de diversos delictes a uns fejocistes i que siguem processats per defensar en uns articles la moral cristiana, crec que no hi ha altre millor camí que suprimir aquest nefast número 4.000. Hem d'arribar ràpidament als 5.000 fejocistes, hem d'augmentar en nombre i qualitat i això és tasca que ens correspon íntegrament a nosaltres i deixar que la nostra planeta millori...

A. NADAL RODO

SUMARI:

En marxa.
El 4.000, per A. Nadal Rodó.
Alfons Gratry, per Ramon Roca i Puig.
Un comunista al servei de la F. J. C., per Junior.
Ivar Kreuger i Companyia, per F. Montfort.
Els desgavells de l'anarquia, per V. Vila i Tibau.
Tendències errònies, per Telram.
Pier Giorgio Frassati, per V. Salva.
Actuació de la F. J. C.
Cinema, per Ll. Bonet i Punsoda.
Lletres, per Antoni Rosich Catalan.
Idees i fets.
Joventuts del món.

EN MARXA

Els delegats que dels diversos grups de la F. J. C. vingueren a la nostra 1.ª Assamblea tornen ja a trobar-se emplaçats en la monotonia del viure quotidià, i en contacte permanent amb els altres companys de grup. Hauran ja rellegit a FLAMA les ponències llegides i les conclusions aprovades, i pensat i meditat i, per dir-ho gràficament, digerit les suggestions múltiples de la gran reunió, i hauran encomanat als seus companys l'entusiasme contingut però abrandat que s'hi respirava.

Ara cal que tots junts, els delegats, els membres del comitè local i tots els quotitzants, mirin grup endintre i vegin la manera d'activar en el possible la vida del grup. Cercles d'estudis; reunions mensuals; vida sobrenatural dels grups; seccions diverses de *falcons*, de sport, de biblioteca, etc... Que en poesia en marxa totes aquestes coses segons les possibilitats immediates. La marxa de l'organització és l'única garantia de la persistència i de la vitalitat del grup. És també l'únic mitjà de guanyar nous adherents. És la vida la que atrau la nova vida. És l'actuació constant la que mou a actuar. És l'optimisme que floreix en obres, el que seduеix l'esperit jove.

Tots a actuar amb idealitat i perseverància. Que ningú no s'adormi ni s'acovardeixi. Audàcia i mesura; seny i entusiasme; espontaneïtat i disciplina. I per damunt de tot actuació viva i persistent de tots els dies.

Fejocistes, actuem ara grup endins, que és la millor manera d'actuar grup enfora. En marxa!

FLAMA

Gimnàs n.° 2 de la F. J. C.

Trafalgar, 34 1.r

Jovel Ja us haveu inscrit als estols gimnàstics de la F. J. C.? Visiteu el nostre nou gimnàs i allisteu-vos-hi avui mateix.

Lliçons: matí i vespre de 7 a 9 obert tot el dia

NOTA. Durant aquest mes de maig no es pagaran drets d'ingrés.

ALFONS GRATRY

L'adolescència d'Alfons Gratry fou assotada pel grèvol de tota mena de doctrines. Era la segona meitat del dinovè segle i pregonament sotraquejada la seva ànima sensible i seguint les insinuacions del seu professor, abandonà la religió de la infantesa. Portat de gran abrandament antireligiós, volia que els altres participessin de la seva passió per l'error i es lliurà a un intens treball de propaganda. Però no arribà a causar estralls, puix ben aviat, mogut per la seva ardorosa set de veritat, tornava al Déu de la seva primera Comunió.

Malgrat les dificultats que li oposava la família que veia fondre's un bell esdevenidor, emprengué la carrera que el portaria al sacerdoci.

El seu lema era que el cristià, lluny de fugir de les qüestions científiques, cal que vagi a les avançades de la ciència, en el ben entès que la raó és un suport i defensa de la fe, i que mai per mai no serà demostrat que hi hagi contradicció. Totes les seves obres estan amarades d'aquesta fonamental convicció.

En les palestres per la veritat cap èxit més esclatant que l'obtingut en el cas de la publicació de *La Vida de Jesús* per E. Renan. Totes les circumstàncies concorrrien a atreure l'atenció del públic entorn d'aquest llibre. L'autor era un ex-seminarista de Sant Sulpici on havia après hebreu i Teologia. Havia emprès un viatge de recerca a Palestina per tal d'estudiar, segons ell deia, el marc i l'ambient de les narracions evangèliques.

Amb poques setmanes les edicions es multiplicaven amb rapidesa vertiginosa.

Renan, sota el volpelatge astut de ciència i investigació, però amb procediments de baixa honradesa científica, negava gairebé tots els dogmes del cristianisme i interpretava en sentit diametralment oposat al sentit gramatical les paraules gregues i llatines i tot això per tal d'escriure una *independent* i *objectiva* vida de Crist.

La tempesta d'emocions produïda per aquest llibre de falsa ciència aviat s'esvaí. Gratry, ajudat de bons coHaboradors, contestà amb tota objectivitat les falles malicioses de Renan, que no podien admetre l'excusa d'ignorància o bona fe. La reputació científica del que havia gosat afegir a la història del que és tot puresa i sublimitat les més jussanes i indignes idees, va quedar destruïda per la crítica serena de Gratry.

La França i tot el món catòlic està amb deutes amb el que fou filòsof, apologista i apòstol màxim de la jovenesa inteHectual.

RAMON ROCA I PUIG

UN COMUNISTA AL SERVEI DE LA F. J. C.

Diumenge i primer de maig, Festa del Treball.

Si no fos pel sol que bat de ple, diriem que damunt la ciutat plana encara aquella hora de desvetllament de la matinada.

Cap tramvia ni cap autobús esquerda l'ambient de quetud que avui embolcalla Barcelona. Només alguns autos que passen rabents deixant una estella de carburant cremat que es fon ràpidament. Poca gent, també, pels carrers. I encara aquesta, amb la motxilla a l'esquena i l'espardenya al peu, a la recerca d'un arbre i d'una font, en els confins de la ciutat i el camp, elements imprescindibles per a fer un arròs i unes costelles a la brasa.

Es ben cert que a casa nostra, més que la guàrdia civil, ha evitat molts cops les revolucions l'herbei de les Planes i l'ombra dels pollancres de les vores del Llobregat, que donen acolliment als devots de les arrossades i costellades dels dies de festa!

Ens ho deia un dia d'aldarulls un home de poble amb aquell sentit comú que molts cops els caracteritza:

—A Barcelona, totes les revolucions s'acabaven a l'hora de dinar!

Dia primer de maig. Motxilles a l'esquena i espardenya al peu. També però, nombre de mitings extremistes anunciats arreu.

Avui podrà ésser—a gratcient—socabat i trontollat el principi d'autoritat i podran ésser llançades excitacions a inútils i suïcides rebellions, en nom de la llibertat, la igualtat i la fraternitat. Una nuvolada d'odis estendrà la seva ombra damunt la terra, i s'avivirà en cada pit una flama de destrucció que cuidaran d'apagar—si poden—els maüsers de la força pública o els fuets dels guàrdies d'assalt.

Avui es pot sembrar la llavor de les idees dissolvents. Si demà broten, ja ens lamentarem i ens estriparem les vestidures!

Nosaltres però, enmig del gran concert de veus rogalloses per l'odi, som, en aquesta diada d'avui, una excepció. Anem a celebrar un miting de propaganda F. J. C. a la plaça pública de Sant Andreu de la Barca. La nostra deurà ésser, avui, l'única veu que no escupirà fel i veri.

L'autòmnibus inicià el seu viatge pels carrers de Barcelona, gairebé orfes de circulació. I ho fa—en tenim la sensació—com un infant entremaliat que frueix d'una nova llibertat inconeguda: la de fugir del control rígid i encarcarat de les faroles de senyal, que els altres dies, a les cruïlles dels carrers, i maliciosament posades d'acord, s'entretenen a mirar-se'l fixament amb aquell ull vermell, talment un monstre ciclopi, obligant-lo a deturar-se a cada centenar de metres.

Al costat nostre ha començat—filla d'una amistat fulminant, d'aquelles a les quals tan propicis som els catalans quan anem pel món—una conversa intranscendent, que giravolta a l'entorn d'un mateix tema, amb la rara facultat que tenen les converses de viatge, lligades entre gent moments abans desconeguda, d'allargar-se amb diverses inflexions i matisos, tants quilòmetres com tingui el trajecte.

Ens anem allunyant de Barcelona, i entrem a la plana del Llobregat. Les seves vores, avui, donen acolliment a més pescadors de canya que els altres diumenges que no són "Festa del Treball". No crec, però, que els peixos sentin cap mena de neguit per l'augment d'aquests homes-símbol de la paciència.

Ja som a Sant Andreu de la Barca!

Enllà de la carretera, es perd el vehicle que ens ha portat, i encara entre el seus vidres escandalosament sorolladors es desgrana el tema inesgotable d'aquella conversa intranscendent, que morirà a la parada de Martorell, final del recorregut.

Arribem a la Plaça. El miting ja ha començat.

Està parlant ara el Doctor Bonet.

La nostra presència interromp un moment àlgid i vibrant del seu discurs i destria un aplaudiment que començava.

La població de Sant Andreu, ha respost bé, a l'anunci de l'acte. Hi ha força públic.

Cau damunt la plaça la roentor d'un sol que sembla d'estiu.

Després del Doctor Bonet parlem nosaltres.

I quan els aplaudiments han coronat les paraules de l'últim propagandista de la F. J. C., i comença ja la desfilada, una veu, fixa novament a tothom al seu al seu lloc.

Una veu, que en mal castellà pregunta si s'admet la *controvèrsia*.

Un instant de vacil·lació. La proposició ens sobta, per inesperada. Un canvi rapidissim d'impressions, més amb la mirada que amb la paraula, i... accedim a la controvèrsia.

Puja a la tribuna un obrer. Uns pantalons i una bata clara, bruts de pintura són la seva credencial. Un diari a la mà, *La Tierra* o *La Batalla* o altre per l'estil. Una figura desnarida i insignificant.

Comença a parlar en castellà, car—ens diu—tot i que ell és fill de Bascònia, és també *ciudadano de la humanidad*. S'alcen protestes del públic, que cal que el Doctor Bonet apaivagui, demanant que s'escolti amb respecte al nostre contraopinant.

I les paraules d'aquell obrer, ens acusen—a seguit—d'ésser defensors del Govern, d'aquell govern que: *ampara a la burguesia i a la Iglesia para ametrallar y atropeliar al proletariado*. Ple tot el parlament d'aquells tòpics tan coneguts i tan antics i d'aqell to demagògic tan freqüent quan falten arguments que convencin per la força de la raó. La paraula *camaradas* surt dels seus llavis a cada instant. Allò no és pas una controvèrsia, sinó un discurs—un mal discurs, certament—de propaganda comunista. Els nostres parlaments i els nostres arguments—fills de l'amor i de la veritat com són—es drecen intangibles a desgrat de les embestides d'aquest comunista.

I per fi, quan s'ha endinsat francament en un discurs de propaganda defugint la controvèrsia, i les protestes sovintegen, un dels nostres oradors l'interromp per adreçar-se al públic, fent-li notar que allò no és pas la controvèrsia que se'ns havia anunciat i demanat, i rebat una per una les acusacions que havia començat a llançar damunt la F. J. C.

Els paràgrafs vibrants es fonen amb els aplaudiments finals.

L'acte de propaganda fejocista s'acaba, i amb ell acaba la controvèrsia i el dret i la llibertat de dir tonteries públicament, ni que siguin dites amb una gran serietat o amb el convenciment de predicar una doctrina alliberadora, que és potser—fent-li favor—el cas del comunista de Sant Andreu de la Barca.

Floreixen ara els comentaris. L'entusiasme s'ha abrandat amb aquest incident final. L'èxit ha crescut amb la desafortunada intervenció d'aquest representant del "Partido Comunista Español".

Se'ns acosta un santandreuenc. Home fort i cepat. A la seva testa, uns cabells blancs lluiten per assolir la majoria damunt dels negres. Porta un vestit de vellut d'aquells que quan camines, et fan companyia amb un *fuit! fuit!* que mai no et deixa.

I l'home es lamenta que s'hagi deixat parlar a aquell comunista. I ens diu que la seva intenció—afortunadament li han tret del cap—era pujar a l'estrada i...

—El volia agafar amb un braçat i tirar-lo baix!!

Ens ho diu amb un to, que ens demostra que s'ha tingut d'esforçar per no fer-ho.

Els comentaris es fan ràpidament. L'hora del nostre retorn s'apropa. Hi ha en cada rostre uns ulls que es veuen flamejar d'entusiasme.

Ja està llançada la llavor per un nou grup. I aquest, com tots els altres, fruitarà ubèrrimament.

Sant Andreu de la Barca, amb Déu siau!

Dintre l'autòmnibus que ens retorna a ciutat, refem amb més calma i amb més serenitat els comentaris que a cop calent ha provocat l'inesperat colofó que ha tingut aquest acte de propaganda de la F. J. C.

I un de nosaltres, faceciosament, llança la idea de què ja que aquest intent de controvèrsia ha cooperat a l'èxit de la jornada, potser valdria la pena de posar-se d'acord amb el *comunista de Sant Andreu*, perquè, exactament igual que avui, volgués collaborar—pagant el que fos—a tots els nostres actes de propaganda.

Esclata una riallada.

I la riallada es confon amb el grunyir del fre de l'autòmnibus, que avui, en la quietud del primer de maig ciutadà, festa del treball, es fa més estrident que mai.

Som a la Plaça de la Universitat, final del nostre viatge de retorn.

JUNIOR

IVAR KREUGER I COMPANYIA

La investigació que s'ha efectuat per ordre del govern suec, en els afers de la "Kreuger i Toll", va posant al descobert, un seguit d'irregularitats tan greus en l'administració de la formidable empresa, que la comissió investigadora ha decidit com a mesura preventiva la detenció de diversos collaboradors del finat Ivar Kreuger.

Ni el govern suec, quan en vistes a evitar les conseqüències possiblement ruïnoses que un pànic sobtat podia produir, concedí la primera moratòria a la societat, ni tampoc els comentaristes que arreu del món dedicaren llargs articles laudatoris. a Kreuger, pensaven trobarse davant un cas que a hores d'ara, és ja qualificat cruament d'estafa.

Car. el registre de les arques de la societat ha posat en mans dels investigadors, diversos documents, falsificacions barroeres segons sembla, que indicaven relacions secretes amb personalitats i governs, que altrament s'han apressat a desmentir tota intervenció en les complicades maniobres financieres del "Rei dels llumins".

L'escàndol que aquests descobriments ha provocat, és un dels més grossos que registra la història de les finances.

El suïcidi d'Ivar Kreuger, atribuït en els primers moments a una depressió moral agudissima causada, d'una banda per les creixents dificultats que la crisi econòmica multiplicava en el camí internacional del gran financier, i per altra al treball excessiu que pesava damunt d'ell, no aparegué gens clar als ulls dels que coneixent la vida de Kreuger sabien les qualitats extraordinàries—tenacitat, intel·ligència, voluntat—que reunia el gran financier.

Hi havia quelcom darrera la cortina. I ara l'han apartada...

Kreuger era un producte extraordinàriament representatiu del tipus de gran financier dels nostres temps. La seva història, que els periòdics de tot el món han publicat, ens ha mostrat abastament, l'energia indomtable que ha caracteritzat els actes d'aquest home, des del temps que, emigrat als Estats Units, lluità aferrissadament per obrir-se camí. Enginyer competent, trobà aviat l'ocasió, de fer valer les seves aptituds excepcionals i en poc temps el seu nom fou avantatjosament cotitzat en el ram de construccions metàl·liques al qual es dedicà.

Tornat a Suècia, Kreuger fundà l'empresa de construccions "Kreuger i Toll" que tingué tot seguit vida pròspera. Kreuger atacat per la febre de les finances, ampliava al cap de poc temps les seves activitats, i començava a fundar diverses societats que seguiren el camí ascendent que senyalava la mà de ferro del financier. Més tard, Kreuger disposant de diner en quantitat fabulosa, inicià negociacions amb diversos països. Concertà emprèstits amb els governs menesterosos, a canvi de concessions industrials, estén el monopoli dels llumins arreu d'Europa, té participació en els negocis de diverses societats estrangeres, negocia amb fusta i ferro, aigua i electricitat... Es el vertigen... i l'inici de la caiguda.

Els anys de crisi econòmica troben Kreuger en el moment que, per raó de la difusió internacional dels seus negocis, li és difícil parar els atacs simultanis que vénen de tot arreu. Diversos països, especialment Alemanya, deixen de complir els seus compromisos. I Kreuger comença a sentir esfondrar-se sota seu la formidable organització, que havia creat la seva voluntat de ferro. Comença la davallada... La mort, ha separat bruscament Kreuger, de la direcció dels seus negocis, en un moment en què semblava, que superat el pànic inicial, fóra possible encara salvar la compromesa situació de la societat. Els descobriments fets per la comissió investigadora, han demostrat però, que la situació era infinitament més greu del que es suposava. Les darreres noticies evaluen les pèrdues de la "Kreuger i Toll" i societats afiliades en milers de milions.

No és aventurat ja, pronosticar, l'esfondrament definitiu de l'edifici formidable bastit per Kreuger.

* * *

Com si el suïcidi de Kreuger, hagués assenyalat el camí a seguir, diversos magnats de les finances han imitat el seu trist exemple, en aquests darrers mesos.

Es desolador constatar l'estructura moral d'aquests homes, que absorbits tota la vida per la dèria enfollidora d'escalar el cim daurat del poder econòmic, tasca en la qual han esmerçat una energia ferotge i una voluntat de ferro, servida sovint sense escrúpols de cap mena, no han sabut trobar en el moment de la caiguda, altre agafador que la crossa del revòlver.

Trista vida la d'aquests Reis del ferro, o dels llumins o del que sigui, que posposant a tot imperatiu espiritual la pruïja febrosa de l'or, han supeditat tots els seus actes a la consecució dels seus fins i, esclaus de les seves obres, no han tingut en l'hora del desastre el consol d'invocar en descàrrec de la seva actuació, cap noble imperatiu, cap ideal a assolir, cap pruïja espiritual que altrament flor delicada no hauria pogut arrelar en el cor metal·litzat d'aquests homes, que han preferit ésser Reis de l'or en la terra, ans que humils vassalls de Déu en el cel.

F. MONTFORT

ACTES DE PROPAGANDA D'IMMINENT CELEBRACIO

Dia 14 Col.legi dels Germans dels Josepets

Dia 15 Vilabella
Col.legi dels Germans de la Bonanova

Dia 16 Sitges

PÀGINA DEL TREBALL

ELS DESGAVELLS DE L'ANARQUIA

No creiem en l'eficàcia d'imposar la veritat baladrejant i blasmant de l'actuació dels altres; però un sentit innat de descobrir la veritat, en pro de les reivindicacions obreres, ens obliga a parlar de la crisi vital dels anarco-sindicalistes.

El sindicalisme anàrquic es desgavella. Les proclames llançades pels seus òrgans parlen prou clar.

La pedra que més el fa trontollar, és el socialisme que emparat pels poders públics i amb els seus pocs escrúpols doctrinaris avança molta part, per no dir tot, el camí que cada dia perd el sindicalisme.

Es de témer que aquesta potència opressora de les llibertats obreres i ensems ruïnosa de les indústries, dintre poc se sentirà capaç de capbussar tota la nostra terra dintre el caos més espantós, si alguna mà de ferro no li posa a temps una barrera infranquejable.

Sindicalisme i socialisme estan en plena lluita per guanyar l'obrer.

Qui guanyarà el plet?... Avui com avui, els fets s'entesten a provar que el sindicalisme perd camí.

Al sindicalisme no li falten puntals. Milers de mans envigoritzades pel treball el sostenen però són vigues podrides pel corc de la doctrina sense Déu.

"L'anarquista, deia el Dr. Torras i Bages, (Màrtirs i anarquistes. Pàg. 26) és un home fracassat, no queda lligat amb el moviment general i rítmic de la humanitat, no és un element assimilable, de què s'ha d'anar desprenent el moviment humà en son curs envers la perfecció."

Pestanya ja comença a sentir el pes d'aquesta sentència del Patriarca de nostra fe, ell mateix es veu ferit per l'espasa que hàbilment maneja i vol canviar de tàctica; comença a mostrar-se contrari a tantes vagues, atacs continuats al patró i a la fàbrica i recomana una nova reorganització dels sindicats, enfortintlos.

Serà inútil el seu esforç. Tota energia i braó que s'esmercin seran nuls perquè quan s'ha perdut el timó i la barca està esbotzada, no hi ha adob possible.

L'enteniment i el cor dels homes sols reposen en la veritat. L'obrer navega esmaperdut entre tantes paraules banals. Sent que li falta un *què;* sent un buit que no el deixa viure, bo i tenint en la seva butxaca el carnet vermell i seguint en tot les paraules dels líders sindicalistes.

L'obrer vol pau, repòs, i la lluita el segueix a la fàbrica, a la confederació, a ple carrer i fins a les pregoneses de la llar. L'odi anàrquic ha aixecat un temple en el seu cor que avui un poc destralajat obre els ulls a la claror. Creia trobar en les seves mans un pom florit de roses i, ai las! ha experimentat el dolor de la carn adolorida, masegada pel ròssec de les espines, sang dels seus germans vessada en ple carrer, odi entre races que res no arregla, plors de famílies que demanen pa i no hi ha qui els en llesqui.

L'obrer ja està tip d'aquest teixit continuat de vagues "per solidaritat revolucionària" mantingudes per la violència brutal que ens ha portat a una lluita fratricida, font de sang obrera.

"No han de tremolar els ric i plutògrates, escrivia Rucabado, en els crits que va llançar Marx: "Proletaris, uniuvos", sinó els cents obrers que cauen sota el pes d'aquesta ideologia."

Els capdavanters xuclen la sava (pessetes i més pessetes) d'aquesta doctrina, els obrers sols troben dolls de sang, verí de la lluita sense nord.

Els obrers es cansen d'ésser el batall de campana que branda a grat del qui mou la soga. ¡Ja és hora! El dia que estigui acabada la liquidació que comença a fer, haurà arribat l'últim desgavell del sindicalisme anàrquic, no per la força del socialisme, que també caurà a la seva hora, sinó en nom de la veritat i de la reivindicació obrera que es donarà compte que els seus explotadors innobles juguen amb el poder mentre la feina és insegura, els jornals insuficients, fruits de la demagògia anarquista, puix el món del treball no vol violència, sinó la força de la germanor cristiana, factors de la pau i harmonia social.

V. VILA I TIBAU

TENDENCIES ERRONIES

Per poc que considerem les facultats de l'home i el seu possible radi d'acció, de seguida ens adonem de la seva limitació. Això ens evidencia l'absurditat de la posició individualista, que creu possible el desenvolupament de les facultats humanes i viable la trajectòria de l'home enfocada i orientada de cara a la consecució del seu fi, en el recloïment regressiu de la pròpia personalitat. L'individu isolat és feble, i no té l'ambient necessari pel compliment dels seus deures i l'exercici dels seus drets, a l'ensems que li manca el més essencial, i és que en ordre a la projecció del seu fi, urgeix la col·laboració d'una vida comuna, societària, que li asseguri la possessió d'aquells mitjans que són indispensables pel desenrotllament de la pròpia personalitat, i per la plasmació definitiva d'allò que constitueix el mateix objecte de la seva vida.

Guardem-nos, però, de caure en la posició contrària, o sigui en l'estatisme, a què podríem ésser portats per una no prou ponderada reacció d'aquell individualisme que hem volgut blasmar, pel seu sentit poc constructiu i primari, que si més no denota una visió simplista i superficial de la societat, cosa per altra part sumament complexa i que ha de tenir necessàriament un sentit totalitari i de conjunt, que farà possible una cooperació eficaç i raonada de tots els elements que la integren.

Precisament aquesta és la posició del socialisme, que tendeix a la unificació, a l'erecció d'un poder estatal fort i absorbent, encara que per aconseguir-ho ha de sacrificar la llibertat i els drets llegítims dels individus. Es a dir, l'Estat, no és per la protecció i tutela dels individus, i servir-los de mitjà conductor per l'assoliment del seu fi, sinó que els individus renunciant a la seva personalitat, deuen sacrificar-se per l'enfortimen d'aquest semi-déu al qual s'han de rendir. No, no és pas aquesta la idea que nosaltres tenim de la societat. Per a nosaltres el més important és l'home, és l'individu que ha d'aconseguir un fi determinat, pel qual ha estat creat; però per això necessita uns drets i uns mitjans que ell tot sol no pot donar-se, i dels quals no pot prescindir. Lògicament es dedueix, doncs, que la societat ve a suplir aquesta deficiència de l'individu. I a aquesta finalitat van encaminades totes les societats inferiors, arribant en el seu camí ascendent fins al mateix estat.

Considereu, doncs, si n'és de diferent el concepte cristià de la societat que nosaltres propugnem, i si n'està d'allunyat de l'estatisme i de l'individualisme; que per ci i per llà encara pul·lulen.

TELRAM

RECTIFICACIO

En la ponència sober excursionisme i escutisme del Rev. Mossèn Antoni Batlle, publicada en el número anterior de FLAMA va aparèixer per errada d'imprempta la següent frase: "Segon. — Que mai l'acoblament de noies en una excursió no signifiqui un rebaix de la correcció i bones maneres socials i cristianes".

Deu dir: "Segon. — Que mai l'acoblament dels nois en una excursió no signifiqui un rebaix de la correcció i bones maneres socials i cristianes".

El ponent no va al·ludir tan sols a les excursions mixtes, referint-se únicament a les excursions dels noies i joves fejocistes.

EL PERFECTE SABO
PER A RENTAR
LLANES
I
SEDES

NO CONTE SEU NI DROGUES

VIRA

ESTAMPES DEL TREBALL

Sota el sol roent de l'estiu les garbes daurades van apilant-se . . .

Un representant

PIER GIORG

1·9

A Sauze d'Oulx - Vall de Susa

El dia 15 de juny de 1925, moria a Torí un jove de 25 anys: Pier Giorgio Frassati.

La mort cuida de refermar i de fer pública l'opinió de santedat que en la intimitat de les seves consciències els companys li reservaven. Avui aquesta santedat fulgura enfront de totes les organitzacions de la joventut catòlica italiana i deixa veure's cada dia més en altres terres.

El primer cor ferit d'aquesta santedat primerenca és el mateix Papa Pius XI.

¿Quins caires especifiquen aquesta santedat?

Imaginem bé el cas, perquè és realment colpidor.

Havia nascut Frassati en una llar d'un fort caliu familiar, però gentilment oberta a tot el que passa pel món — ciutadà d'una populosa ciutat d'Europa — dels 17 anys fins a la mort assisteix a les transformacions profundes de la postguerra — estudiant per enginyer de mines—, conreuador de molts esports, però especialitzat en l'alpinisme — afectat profundament per la política — envoltat d'amics i d'amigues, entre els quals exerceix una veritable suggestió —; dotat d'una sociabilitat tan exquisida, que deixa pàllides al seu costat les millors normes de cortisania.

Totes aquestes circumstàncies, ben normals, que per a molts haurien estat causa d'una personalitat poc precisa, donaren motiu a Pier Giorgio, perquè deixés veure alguna cosa de la flama inconfusible del seu interior que unificava tots els detalls del seu viure.

D'acord amb el tot fonamental del seu caràcter, que fou la simplicitat, cal emprar també per definir-lo una fórmula neta i senzilla: la joventut de Pier Giorgio, fou moguda per la caritat de l'Evangeli, per una sobreabundància de la gràcia.

La causa de Pier Giorgio ha entrat en el curs dels tràmits necessaris per arribar a la canonització.

L'Església, ajudant Déu, demostrarà oficialment dintre poc temps com la novíssima joventut cristiana simbolitzada en la figura de Pier Giorgio Frassati, sap superar graciosament tot aquest món de negocis i cinemes, d'agitacions polítiques i socials, d'esport i de tantes institucions malèfiques on està sumergida. gida.

CONCURS ESTAMPES DEL TREBALL

Ens plau anunciar que en el vinent número de FLAMA donarem compte del veredicte emès pel jurat, així com de la data en què seran lliurats els premis atorgats.

NOTES BIOGRAFIQUES

Va neixer el dia 6 d'abril de 1901. El seu pare és el director del gran diari la *Stampa*, i, durant uns anys, l'ambaixador d'Itàlia a Berlin. La llar és plena de conforts, però l'amable austeritat de la mare — una mare típicament cristiana — reïx en inculcar al fill la vanitat de la majoria de convencions mundanes. Giorgio va fent-se gran completament despreocupat de la *retòrica de la vida*.

Va ésser alumne dels PP. Jesuïtes i tingué per director espiritual durant tota la seva joventut l'expert P. Cojazzi, solesià. Fou del terç orde de Sant Domènec. Cal dir, d'una vegada, que mai la pàresa ni els respectes humans no destorbaren les seves pràctiques religioses més elementals, com són l'oració del matí i de la nit, el rosari quotidià, la missa dels dies festius, la comunió freqüent. Les anècdotes sobre les circumstàncies extraordinàries en les quals practicà, algunes vegades, els seus actes de pietat, són abundantíssimes i exemplars.

Vers l'any 1918, entra al Politècnic de Turí per a començar els estudis de l'Enginyeria de mines.

Ingressa per aquest temps en un cercle de la F. U. C. I. (Joventut Universitària catòlica italiana) existent a Turí, sota el nom de Cesare Balbo.

Fou membre d'un cercle de Conferències de Sant Vicenç de Paül anexe a la F. U. C. I. Practicava cada any uns dies de recés espiritual i era soci de l'Adoració nocturna.

Juntament amb uns quants companys i companyes havia fundat una agrupació alpinista curiosíssima per l'excel·lent humor que animava el reglament. Viatjà molt. Amb el pretext de les campanyes *fucistes* i de diversos congressos, visità les principals ciutats italianes; passà una temporada a Berlin, al costat del seu pare.

Disfrutava en totes les arts i trobava en les lectures un element de formació tan important com els textos escolars. Coneixia a fons Dante i Manzoni i Sant Agustí a través de les *Confessions*. Les cartes de Sant Pau li havien estat una revelació i no les abandonà en tota la vida. Havia llegit Papini i estava engrescat amb Joergensen i últimament havia començat a estudiar Sant Tomàs.

Sentia la democràcia cristiana com la forma més viable de l'ideal cristià en la societat. Era entusiasta del Partit Popular, fins al punt que la seva dissolució per la dictadura, va ésser als seus ulls una catàstrofe i pel seu cor una de les poques desil·lusions fortes de la seva vida.

Va ésser així mateix un dels animadors més labiorosos del congrés internacional de *Pax romana* a Ràvena.

Eminentment vitalista, no és estrany que es singularitzés espontàniament a tot arreu on entrava.

L'amor que posava en cada cosa es traduïa inevitablement en els seus actes.

Són célebres les topades amb la policia en el Congrés nacional de la joventut catòlica italiana a Roma, i la visita de la policia en la seva pròpia casa. En prendre part en alguna campanya electoral preferia parlar en les barriades de socialistes i allà mateix on els seus companys havien estat hostilitzats ell conquistava un bon nombre de simpaties.

Quan, complint amb escreix el reglament de les Conferències de Sant Vicenç de Paül, visitava els malalts i pobres, difícilment semblava un estudiant que estés a punt d'acabar la carrera d'enginyer. Els amics li havien confessat que el seu fort hauria estat, potser, el sacerdoci o les missions.

Pier Giorgio estimà una noia, i desistí heroicament de prosseguir endavant en les seves il·lusions, obeint els dictats que únicament la seva sensibilitat finíssima li podia donar.

Una malaltia infecciosa, que durà solament tres dies, va llevar-li l'existència corporal després d'haver rebut lúcidament els sagraments de Penitència, Eucaristia i Extremaunció.

Fora de les cartes als amics, que són nombroses, va escriure molt poc. El culte que donava a l'amistat fa que totes les peces que composen el seu epistolari siguin altres tantes partícules de la seva ànima.

FRASSATI I EL TERÇ ORDRE DE SANT DOMENEC

Diu una carta del P. Giuliani, O. P.:

"Entre els frares blancs dels segles passats que majorment interessaren el seu pensament i el seu cor, excel·lia la figura de Savonarola. ¿Com va conèixer-lo, quant va estimar-lo? Seria difícil dir-ho.

Vertaderament, totes les ànimes vibrants dels nostres joves senten l'encís de l'eloqüència i de l'austeritat savonaroliana. Pier Giorgio, de natural ardent i coratjós, va ésser-ne talment corprès que abans de la cerimònia de la vestició religiosa a l'éser-li preguntat el nom que

Bust de Giorgio ati
quia de Ntra. de la

havia escollit va respondre resoltament com acostumava: *Fra Geroni*. Ningú no va extranyar-se; però li vàrem llegir en els ulls la joia d'aquell que ateny per fi una meta important."

Alguns amics li varen retreure que en Fra Jeroni Savonarola, totes les bones intencions i empreses heroiques, eren bastant enfosquides per una certa falta d'equilibri. Frassati admetia l'observació, però no renunciava a l'admiració. Prescindint dels aspectes discutibles i considerant-lo solament en els bons, veia en Savonarola l'exponent i el tipus del reformador moral i del demòcrata cristià, i això li bastava."

EL SEU CONCEPTE DE LA VIDA

Un element positiu de la santedat és la seguretat en el viure. Els Sants no són

Giorgio Frassati en l

O FRASSATI

cors indecisos o pensatius, sinó que saben perfectament on van. Generalment jovials i expansius com Pier Giorgio i Santa Teresa de l'Infant Jesús, no troben en la jovialitat i en l'expansió el més petit destorb per l'ordre i per l'aplom interior. Han entès la vida cristiana, i, tot lloant Déu per aquest gran benefici, s'hi han aferrat totalment, integralment.

Llegim el següent fragment d'una carre autènticament, i a travers tota desil·lusió, hem de recordar que som els únics que posseïm la veritat; tenim una fe a sostenir, una esperança per fer gran la nostra pàtria. Per això cal bandejar tota tristesa, que solament pot suposar-se quan es perd la fe.

En aquesta santa quaresma, mantinguen ben alts els cors, i sempre endavant per el triomf del regne de Crist en la societat."

Mireu, ara, com aquestes confidències amicals concorden amb les impressions d'un testimoni retornat a Crist per la força de l'exemple de Pier Giorgio:

"Ple de salut, de joia, i de gràcia, jo trobava en tots els seus fets una realització de les pregàries que la meva mare m'havia ensenyat en la infantesa. Això no era prou. El veia bregant en el centre mateix de la vida contemporània. Fill d'un home politic, propietari i director d'un diari liberal, no n'admeté cap influència, sinó que pel seu compte realitzava aquell programa màxim que prové de la caritat cristiana.

La singularitat d'aquesta situació m'interessa prodigiosament; jo que llegia diàriament vuit o deu periòdics i m'apassionava per totes les fluctuacions de la política. En un mot, jo, saturat de la retòrica de D'Annunzio i protestatari amb els futuristes, a punt de precipitar-me en una existència d'inútils recriminacions, del tot decadent, em trobava davant un jove que era la reacció personificada de la confusió general. Estava davant un dilema: "O sortir de la present situació o sucumbir-hi". Vaig sortir-ne, tot proposant seguir-lo a distància — car mai vaig ésser dels seus íntims — sense comunicar-li, però treient-ne, així mateix, tot el profit."

gio Batti erigit en la parrò-
ra de la Gràcia a Torí

ta de Pier Giorgio, escrita cinc mesos abans de la seva mort, en la qual es veu com tenint consciència de la seva benaurada seguretat no sap estar-se de ferne participant a un amic.

La impressió que avui podem treure d'aquesta carta la treien, molt més forta, naturalment, aquells qui, mentre va viure, havien tingut algun contacte amb la seva persona.

El biògraf P. Cojazzi, retreu molts i molt interessants testimonis de convertits a la vida cristiana, només pel tracte, en un breu temps, amb Pier Giorgio. La carta diu així: "...Cada dia comprenc més quina gràcia és l'ésser catòlic. Pobres desgraciats aquells que no tenen una fe! Viure sense una fe, sense un patrimoni a defensar, sense sostenir la veritat en una lluita contínua, no és viure sinó misèria de la vida. I nosaltres no hem de viure una vida pobre, sinó viu-

n l'entrada de Mons. Gamba a Torí

DEL CARACTER DE PIER GIORGIO

Pier Giorgio tenia per norma de conducta "arribar a la veritat per medi de la bondat". Una amiga seva, companya d'estudis, escriu arran de la seva mort aquestes paraules: "A ell podia expressar-li hom qualsevol sentiment mentre fos sincer, amb la seguretat de no ésser mal comprès". I és que Pier Giorgio atorgava sempre al seu pròxim una confiança màxima.

Veieu la següent anècdota:

Frassati es trobava entre companys i un d'aquests va advertir-li:

—Mira, que et fies massa del pròxim. Apren a desconfiar, almenys una mica. En el món aquesta escola és també necessària.

—Ah! — va respondre un altre —, no en sabrà aprendre mai!

—Així preferirà perdre la cartera, abans que la confiança en el pròxim?

—Certament. Perderà la cartera, però no la confiança en el pròxim.

Fou una frase que va fer fortuna entre els companys.

EL DEVOCIONARI DE PIER GIORGIO

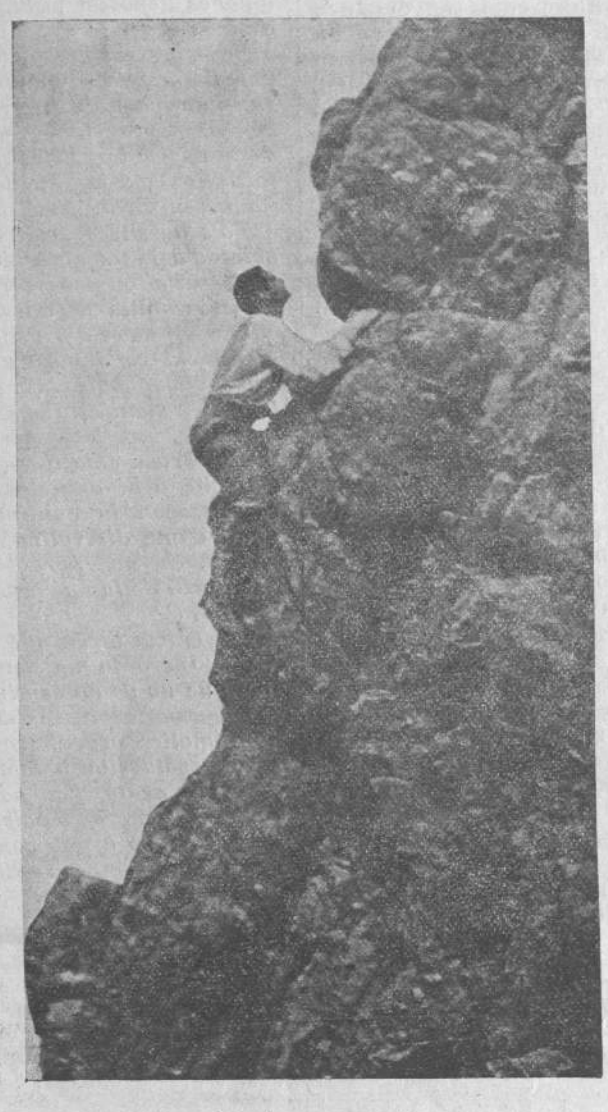
Al sortir de l'assaig del cant per el dissabte de Glòria de 1925, a l'església dels PP. de Sant Felip, va aturar-se una estona davant del temple amb els seus companys. Pier Giorgio tenia a les mans un devocionari nou, flamant.

—Quin llibre és ?— algú li va dir.

—Es el missal de les festes del Caronti. Es molt bonic i útil, però no em basta. Jo vull seguir la missa cada dia i em compraré el missalet complert.

I se'l comprà pocs dies després. Quan va morir, en la seva taula d'estudi, entre mig dels papers de l'última assignatura de què s'havia d'examinar, hi havia el missalet obert en aquella missa que mai més no havia d'oir aquí en la terra.

Abans d'oir la missa acostumava en-

Muntanya amunt!

trar a la sagristia a consultar la guia del missal per posar en ordre els senyals del seu missalet. Més d'una vegada havia alarmat, sense voler-ho, algun sagristà que no el coneixia.

EL FONAMENT DE L'AUDACIA

Eren a 2.500 metres d'altura. Un dia del mes de novembre. Frassati i els seus companys quedaren bloquejats per la neu i tingueren de passar forçosament la nit al ras. Tot esperant l'endemà, menjaren, begueren, passaren el rosari, cantaren, improvisaren narracions. Una d'elles s'escaigué de versar sobre la mort lenta d'una senyoreta en circumstàncies semblants a les que es trobaven, que havia estat presenciada per un dels presents.

Pier Giorgio s'entusiasmava amb la bellesa d'una mort a muntanya. Un amic constata en els seus apunts de l'excursió que Frassati parlava sempre de la mort tot rient i amb notòria serenitat, que no li venia — continua l'amic — de la seguretat d'ésser-ne lluny a causa de la salut i de la joventut, sinó que en realitat recolzava en estar disposat a rebrela en qualsevol moment.

Abans d'una excursió perillosa, solia dir:

—Cal estar tranquil amb la pròpia consciència, especialment quan es surt cap a muntanya. No se sap si mai...

* * *

L'exemple de Pier Giorgio Frassati tant pot aprofitar als qui encara tenen escrúpols de trencar rutines i motllures antigues completament accidentals com a aquells qui per fugir d'aquest extrem s'abandonen a un vitalisme perillós per falta de control.

Mai Frassati caigué en el vèrtig de les activitats. Tota la seva vida és teixida de trets admirables de calma i de domini perfecte de si mateix.

Aparentment complexe, mai tortuós, Frassati demostra sempre que poseeix en el fons la simplicitat dels que viuen de la fe.

Aquesta simplicitat va fer-lo admirable en vida i després de mort l'ha mantingut auriolat d'una veneració i respecte cada dia més ferms, precisament en els medis de joventut, que és on aquesta mena d'aurèoles troben més dificultats per éser reconegudes.

Una bella mostra d'aquesta devoció és el nombre crescut d'agrupacions de joventut a Itàlia, que han estat batejades amb el nom de Pier Giorgio Frassati.

Pel juny de 1931, els cercles d'aquest nom pujaven a 130; les seccions d'aspirants a 29; unions d'estudiants, 21; cercles i secretariats de la F. U. C. I., 10; grups de l'Evangeli, 15; Conferències de Sant Vivenç de Paü, 15; Institucions diverses, 35. Un vertader plebiscit!

V. SALVA

IMPORTANT

Secundant la iniciativa suggerida en la darrera Asemblea, ha quedat oberta una subscripció per endegar definitivament el problema econòmic de la F. J. C.

S'han rebut ja valuosos donatius de diversos grups, dels quals anirem donant compte en edicions successives.

ACTUACIÓ DE LA F. J. C.

ACTES CELEBRATS

SANT ANDREU DE LA BARCA

El passat diumenge, dia 1, es celebrà un acte de propaganda a Sant Andreu de la Barca, prenent-hi part els senyors Joan Iglésias, de Sant Vicenç dels Horts, un fejocista de la població i els senyors Pau Muñoz, Salvador Casasses, Ruiz Hebrard, i Dr. Bonet, qui ens parlà de la necessitat d'una organització general de joves i com respón la F. J. C. a aquesta necessitat. Tots els oradors foren aplaudits i sembla que aviat la F. J. C. comptarà amb un nou grup actiu en aquesta població.

◆

SAMPEDOR

El diumenge, dia 1, es celebrà un míting de propaganda de la F. J. C., a càrrec d'oradors de la sub-federació comarcal de Manresa, senyors Joan Soler, qui parlà sobre l'organització de joventuts estrangeres, semblant a la nostra; En Ramon Algué dissertà sobre el qué és la F. J. C. i la seva organització; el senyor Pere Claret glossà el decàleg fejocista, i el senyor Emili Carreras, president de la sub-federació comarcal de Manresa, clogué l'acte resumint els parlaments dels seus companys i fent vots per què en el pròxim Congrés hi assisteixi una nodrida representació de Sampedor. El públic comentà entusiàsticament els diferents parlaments. Tots els oradors foren molt aplaudits.

Sembla que ben prompte comptarem amb un grup actiu de la F. J. C.

GLOSSA

Per la F. J. C. ha estat un dia de glòria i una nova fita a senyalar en el seu cami progressivament ascendent, l'acte celebrat a Blanes amb motiu de la benedicció de la seva bandera i amb motiu d'haver depassat ja el centenar de socis del seu grup.

Bella gesta. Els fejocistes blanencs han demostrat que ja podien posseir senyera; han palesat suficientment que són ben dignes de fer-la voleiar sota el Cel de la nostra terra i estem ben segurs que tots ells s'han juramentat en fer-la triomfar arreu. Bella gesta, bell record.

Tots nosaltres exultem de joia davant actes d'aquesta naturalesa, expressió viva de vitalitat i de ferma espiritualitat.

Però moltes vegades ens havem preguntat si aquesta joventut que tan conscientment es demostra posseïdora d'un Ideal, capaç de tots els sacrificis, que batega i es manifesta amb explosions d'entusiasme, ens hem preguntat, si únicament obrava com a fruit d'uns moments d'efusió, o bé aquestes exterioritzacions expressaven la continuïtat ininterrompuda d'una disciplina vigorosa i perseverant. En una paraula: ¿serà constant l'actuació de la joventut de cada grup de la F. J. C.?

Potser em direu que aquesta pregunta sobra; però jo us demano, volgut lector, que no us en sentiu pas gens molestat. L'experiència ens demostra cada dia com moltes organitzacions començades amb impetuositat notable, han baixat ben prompte de tò, han adquirit aquell caràcter grisenc d'emboirament i han desaparegut poc a poc confoses en les desferres de les coses inútils.

Es precisament perquè nosaltres no consentirem mai que la F. J. C. descendeixi a una tal categoria, i és també perquè coneixem a fons la psicologia de la nostra gent que ens havem fet aquella pregunta.

Amics fejocistes, un dels punts cabdals que han d'assegurar també l'èxit de la nostra obra, és la constància. Cada un de vosaltres ha de perseverar en aquella tasca que li sigui assignada, per petita que us sembli. L'èxit de les grans organitzacions consisteix en l'equilibri entre cada un dels elements que les mouen per insignificant que sigui.

No us considereu postergats si us encomanen quelcom de poc important, penseu que l'èxit de la nostra Obra no ha d'ésser de tots. Persevereu en la vostra feina: el veritable dictat d'heroi el mereixerà únicament aquell qui actui constantment fins a la fi, malgrat el seu treball resti en l'obscuritat, car, amic, no són pas els homes els qui ens han de donar la paga, ni molt menys d'ells l'hem d'esperar.

Les manifestacions de vitalitat que ens serveixin d'estímul per acomplir la intensa tasca començada, però per res més; si abandonéssim l'esperit en l'ubriaguesa dels èxits s'esfondraria en un instant la nostra actuació; precisa l'endemà tornar a la tasca potser monótona, però constant. Tasca de tots i per a tots; constant, feixuga, heroica; digne de premi: I aquest és el de la F. J. C.: la conquesta de la joventut pel Crist.

P. TARRES I CLARET

ORIENTADOR

Es prega a tots els grups que per les altes que vagin tenint no omplin cap carnet, puix que aquest ja se'ls hi trametrà des del Secretariat General.

◆

Grup núm. 38. — Ametlla de Merola. — Prenem nota del moviment de socis. Mercès.

◆

Ha quedat constituïda la nova Junta dels grups número 31, que formen els amics: Joan Domènech, president; Jaume Blanchart, secretari; Angel Saledo, tresorer; Amadeu Roldan, bibliotecari; A. Fau, vocal primer; Josep Eduard, vocal segon.

◆

En la primera reunió del Consell Federal elegit darrerament, aquest va quedar constituït de la següent manera: F. Millet, president; P. Tarrés, vice-president primer i Propaganda; A. Simon, vice-president segon i Formació Social; Ferran Maria Ruiz, secretari general; J. Casases i M. Simon, vice-secretaris; Jaume Solé, tresoreria; Jordi Sagredo, comptador; Lluís Prat, bibliotecari. Vocals: Pere Puig Quintana, Educació i Cultura; Joan Serrahima, Esports; J. Maria Gol, Gimnàsia; Bartomeu Llongueres, Art (Teatre, Cinema, etc.); Antoni Nadal, Editorial F. J. C.; J. Potau, Propagandistes.

El Consell nou nomenà per formar part del mateix, fent ús de les facultats que li concedeixen els Estatuts, a Ribes, Excursionisme i Escutisme, i Tusell, Inspecció general de Grups.

◆

Preguem una vegada més a tots els companys, corresponsals literaris dels dels grups, que enviïn llurs notes ben resumides; del contrari, i ben a contracor nostre, per excés d'original llurs noticies sortiran lamentablement retrassades.

◆

Grup núm. 10. — Balaguer. — Cursarem les altes a partir del primer de juny. Avui tenim anotats 38 socis. Enviem els 100 segells que demaneu.

Grup núm. 14. — Rebem tres altes que no podem cursar fins al primer de juny.

Grup núm. 38. — Atmetla de Merola. — Separem els reglaments que cursarem al Govern Civil. Ens abonem les 29'75 i complimentem els encàrrecs. Mercès.

Grup núm. 59. — Calella. — Us enviem la nota de socis degudament numerats.

Grups 63, 64 *i* 66. — Manresa. — Rebem el vostre moviment de socis, que per haver-lo rebut dins el mes de maig, no cursarem fins el primer de juny.

Grup núm. 72. — Lleida. — Anotem les altes que començaran a primer de juny. Preneu nota que han d'ésser a Barcelona abans de fi de mes. Corregim l'adreça. Els segells de Cautxú se'ls fa directament cada secretariat diocesà.

Grup núm. 89. — Pons. — Corregim l'adreça per a la tramesa de FLAMA. Conforme el 29, amb els oradors que indiqueu.

◆

Preguem a tots els Grups que enviïn únicament les altes i les baixes de socis, sense fer referència als ja existents.

◆

Demanem a tots els Grups que rebin més FLAMES de les que necessiten ho avisin a l'Administració, a fi de regularitzar el seu tirarge.

Sta. Creu d'Olorde. Fejocistes de Barcelona a l'excursió organitzada pel grup central

(Clixé Ribes)

NOTICIARI

SANT ANDREU DE PALOMAR

La Unió Local de Sant Andreu de Palomar, secció Falcons de la F. J. C. ha editat uns elegants impresos de propaganda per l'esmentat Gimnàs, que han estat repartits, a més de tots els fejocistes, a la porta de les esglésies de dita barriada.

En aquest full hi és estampat un atractiu article de l'incansable Dr. Tarrés, el qual exposa la necessitat i conveniència de fer gimnàsia sueca: invitant alhora a tots els fejocistes als dos gignasos que actualment funcionen en aquesta localitat, els quals estan installats amb unes immillorables condicions.

* * *

Els tres Grups actius, Sant Lluis Gonçaga, Mn. Cinto i Núria Club d'aquesta populosa i obrera barriada, estan treballant activament per tal de celebrar amb el màxim esplendor possible la inauguració oficial de la Unió Local de Sant Andreu.

Oportunament donarem detalls de la diada d'estudis fejocista de l'esmentada Unió Local santandreuenca.

◆

TORELLO

Amb gran concurs i entusiasme havem celebrat la reunió reglamentària corresponent al mes d'abril. Per absència del President, que es trobava a Barcelona a la primera Assemblea Fejocista, en representació del grup, junt amb el tresorer, obrí l'acte el vice-president, qui explicà l'objecte de les reunions generals i féu observar l'esperit de disciplina amb què tot bon fejocista havia d'assistir-hi.

Seguidament el Rev. Consiliari dirigí la paraula als concorrents, explicant la necessitat de l'actuació dels joves en els Cercles d'Estudis i en les diverses seccions esportives que vagin creant-se. Féu la proposta de què actuïn dos Cercles d'Estudis i dues seccions esportives, mereixent l'aprovació de tots.

El Secretari presentà l'estat de comptes i entregà a cada membre el carnet d'identitat junt amb un exemplar dels estatuts de la Federació.

◆

AMETLLA DE MEROLA

Diumenge, dia 17, tingué lloc la inauguració de la Biblioteca i la visita de l'Esbart Escènic i elements fejocistes del grup Verge Bruna de la parròquia de Sant Just i Sant Pastor de Barcelona.

Al matí hi hagué una Comunió general i un solemne Ofici, en sortint del qual es féu la inauguració de la Biblioteca, que s'ha pogut portar a terme gràcies a l'aportament generós de persones desinteressades.

A les quatre de la tarda rebérem la visita de l'Esbart ja esmentat.

Abans de començar la funció teatral, hi hagué un intercanvi de salutacions

CINEMA

El Puente de Waterloo

No sabem per què se'ns ha volgut presentar *El Puente de Waterloo* com una gran producció, quan es tracta d'un film molt mediocre.

L'acció es va descabdellant tan lentament que a estones és vertaderament pesada, i en cap moment aconsegueix una relativa novetat. La guerra europea és el teló de fons davant el qual va desfilant tot el film, però en la mateixa penombra veiem al fons que els primers termes. Tot és confusionari, mai no veiem una escena que ressalti de la grisor de les altres. Fins la destrucció del Pont de Waterloo, ocasionant la mort de la illusió més cara del protagonista, que, si més no, podria ésser espectacular, esdevé teatral i afectada.

La direcció de James Whale, discreta. Cal tenir en compte que l'argument—d'una moralitat un xic dubtosa—no pot donar gaire més de si.

●

De hombre a hombre

Un altre film de Gansters, que avui després d'haver vist dues bones pellícules d'aquest rengle, com "Calles de la Ciudad" i "Danzad locos, danzad" no pot pas impressionar-nos massa.

Una pellícula d'aquesta mena, completament especialitat americana, té el seu públic incondicional. El gènere de la intriga i el crim, ha creat sempre un refinament morbós, que ha emocionat molts espectadors.

Abans el teatre assolí molts èxits en aquest gènere. Bones produccions i dode Rambal i d'en Rojas-Caparó devien a aquesta especialització molts èxits econòmics.

I el Cinema ha omplert a bastament aquest rengló. Bones produccions i dolentes també, han tingut la sort de fer acceptar el cinema sonor a un públic sedent d'emocions que no manca a cap país ara como ara.

"De hombre a hombre" és d'un argument ja esgotat, però té l'encert d'una assenyada direcció, i d'una brillant interpretació de Leo Carrillo i Noah Beery, i la gentilesa en aquest film discreta de Mary Briand.

LL. B. P.

●

Doble asesinato en la calle Morgue

El film que se'ns ha presentat amb aquest títol vol ésser la versió cinematogràfica de la coneguda novella d'Edgar A. Poë *"Els assassinats del carrer Morgue"*.

De la novella de Poë, el director Robert Floreig solament n'ha agafat aquells elements indispensables per a justificar l'adaptació, i aquesta ha estat tan arbitrària que esdevé inconeguda.

Es clar que el relat de Poë potser no és prou cinematogràfic i és per aquest costat que hom voldrà justificar les mistificacions. *"Els assassinats del carrer Morgue"* és una meravella psicològica, pertanyent al gènere detectivesc, que més tard tenia de ressucitar amb més èxit encara, Conan Doyle. Les prodigioses facultats d'anàlisi que Poë, sota la figura de Duhin hi desplega foren un dels pocs èxits de gran públic que en vida arribés a gaudir.

I per això és de doldre que la psicologia i l'anàlisi, que eren les qualitats més rellevants d'aquesta novella, hagin estat suplertes per la truculència més descordada, de cara al públic àvid d'emocions.

Doble asesinato de la calle Morgue és un melodrama amb totes les truculències del *grand guinyol*. Aquest gènere avui és explotat gairebé en exclussiva per la casa Universal, que ha endevinat que aquesta mena de films tenen un públic incondicional nombrosíssim.

Bela Lugossi matisa un paper ben difícil, que es destaca força del conjunt. Amb tot, *Doble asesinato de la calle Morgue*, en quant a presentació i realització quada molt per sota dels seus similars darrerament presentats, entre ells *El Doctor Frankenstein*.

LL. BONET I PUNSODA

LLETRES

Els llibres

"L'Oreig primaveral". — Poesies de J. M. Rovira Artigues. — Edicions de "La Revista"

El volum 99 de les publicacions de "La Revista" compila el segon recull de poesies d'aquest autor. El llibre, en estil i profunditat, és una bella superació de l'anterior "Poema d'amor i de camí" el primer tast que ens oferia el poeta.

Rovira Artigues posseeix—diriem innata—la qualitat de la ponderació. La seva sensibilitat d'artista, en vibrar a frec de la bellesa exterior o en remoure l'arqueta íntima dels sentiments, mai no s'expandeix en imatges de les que s'endevinen fruit d'un sobtat abrandament de la febreta creadora. Per contra, ens serveix sempre l'emoció com passada per un sedàs finíssim que l'asserena. Enfront del paisatge és un colorista sincer. Les seves idees—material pictòric del poeta—reflecteixen la natura amb complaença justa, amb encerts bellíssims, però amb exacta consciència del grau on l'agraïment nivella el deute contret en assimilar el xoc emotiu.

Tot amb tot, de tal equilibri no se'n ressent pas el nervi humà del llibre. Hi ha un deix de melangia constant, però ensems sensualitat en l'acceptació més pura del mot, la qual cosa també vol dir joc de tots els sentiments, sense concessions covardes a la ficció. I alhora instintiu—segur per això habitual—un neguit de concordar tota vibració amb una pruïja de més enllà que, a intèrvals, ateny el misticisme de bona mena. Plau començar la lectura amb "Cançó primaveral" ara que dintre nostre, per sàvies lleis eternes, ja l'ànima glateix pels encisos renovadors de la naixent primavera. Diu el poeta:

Ocells, què dueu al bec?
Un tros d'atzur i un cant de primavera;
una joia que arriba sens gemec
i el tritllejar de l'aire en cada cosa.

La darrera estrofa de "Tombes florides" és una bella mostra d'equilibri anímic i de neguit altíssim de superació,

Reposa un poc i sentiràs dins teu
un batec immortal que il·lumina ta pensa
i els éssers estimats lleument vindran
per fer-te més suau la visió serena.

i també aquesta altra collida a l'atzar:

I si cerquem endins l'entranya viva
i descobrim la nostra ànima al nu
ens trobarem com una fulla esquiva
febles defesferres d'un instint que ens
[duu.

En *Madrigal* hi trobem un noble batec de sensualitat:

La teva joia és com un cant d'estiu
i el teu mirar un gorc blau que ens asse-
[rena;
la teva roba duu un calfred al cor
que pressent el batec de ta carn fresca.

La darrera estrofa de "Viladrau a la tardor" és una subtil visió de paisatge:

La tardor t'ha donat el repòs de l'altura.
Per això porta el vent una fresca més
[pura
i la boira t'omplena de fumeres de pau.
L'aigua té un ritme lent enyoradís de
[l'hora
i la remor dels arbres recull a nostra vora
com joia inconfusible, l'olor de Viladrau.

Convé remarcar per reeixides "Invocació" i "A la Verge de Montserrat". Aquesta darrera és una personalíssima aportació entre la poesia endreçada de tostemps a la Patrona de Catalunya.

El poeta ateny la màxima plenitud en les "Elegies" i sobretot en la primera que s'endevina escrita ran d'un pregon trasbals efectiu. Però per curt que fos l'intèrval, la ponderació que suara retreia ja havia fet el miracle. Les estrofes no són pas un esgarip rimat, sinó un colloqui tendre, un cant d'enyorança esperançada, que demana guiatge:

I cercarem en cada lloc ton rostre
com si t'haguéssim de reveure encar
i tu davallaràs a vora nostre
i endolciràs d'amor el nostre esguard.

El patetisme, per tan sincer hi és més punyent. El poeta menysprea l'abisme que obre la Mort. Mesura la seva tragèdia amb un to de conversa, que us fa admetre la possibilitat de la rèplica amorosa de part de l'amat desaparegut.

Rovira Artigues no canta gaire l'amor en present; sol fer-ho en pretèrit i encara amb un deix d'enyorança.

Passarà aquest estiu ple de remors de
[tarda,
i sentiré en l'adéu de la fulla que cau
l'enyorança d'amor que un dia vaig do-
[nar-te
i el cor no oblidarà els jorns nodrits de
[pau.

En conjunt el llibre es fa interessant. Hi endevineu un esperit que canta el goig i l'angoixa amb sinceritat no gaire compatible amb l'anhel d'assolir els oripells d'una glòria immediata. "L'oreig primaveral" invita a recloure's, per a llegir-lo, en un ambient d'intimitat, de quietud.

Aporta ademés, sens dubte, una valor gens menyspreable, a l'obra solvent i dilecta de "La Revista".

ANTONI ROSICH CATALAN

entre elements visitants i locals, en el qual es posà de manifest al públic la importància cabdal de l'Obra del Fejocisme.

Acte seguit es posà en escena pels fejocistes de Barcelona el drama "El roure centenari" i la sarsuela "Pis per llogar", obtenint un gran èxit.

Estan a les acaballes les obres de construcció del camp d'esports.

◆

LA COROMINA DE TORELLO

El diumenge, dia 1 de maig, l'entusiasta grup actiu "Veus del Ter", festejà també a la Patrona excelsa de la F. J. C. la Verge de Montserrat, amb un solemne Ofici cantat pels mateixos fejocistes i una lluïda Comunió general, a la qual foren invitades i s'hi ajuntaren totes les Associacions pietoses de la Colònia, inaugurant així, amb aital solemnitat, els exercicis tan populars i devots del mes de Maig que arreu es tributen a Maria.

●

LLEIDA

S'estan organizant amb molt entusiasme els avantguardistes de la F. J. C. lleidatana. Tots els diumenges assistiran a una classe de catecisme amb projeccions i una altra d'Educació cívica. Després faran pràctiques de gimnàsia sota la direcció d'un expert professor als patis del Seminari Conciliar.

* * *

El dia 2 començaren unes lliçons pràctiques de francès a càrrec del professor J. Maria Momfà, soci actiu de la F. J. C. Aquestes lliçons, que es donen dues vegades per setmana, duraran un parell de mesos. Les inscripcions poden fer-se al local social de la F. J. C. tots els dies de vuit a nou del vespre.

* * *

El grup excursionista funciona amb tota activitat. Diumenge passat organitzà una excursió a Camarasa i pel diumenge vinent n'hi ha una d'anunciada als salts de Pinyana.

●

Llegiu en el número vinent de FLAMA la ressenya de la diada fejocista que amb tant d'èxit va celebrar-se el dia 8 proppassat a Blanes.

SECCIÓ GIMNÀSTICA I ESPORTIVA

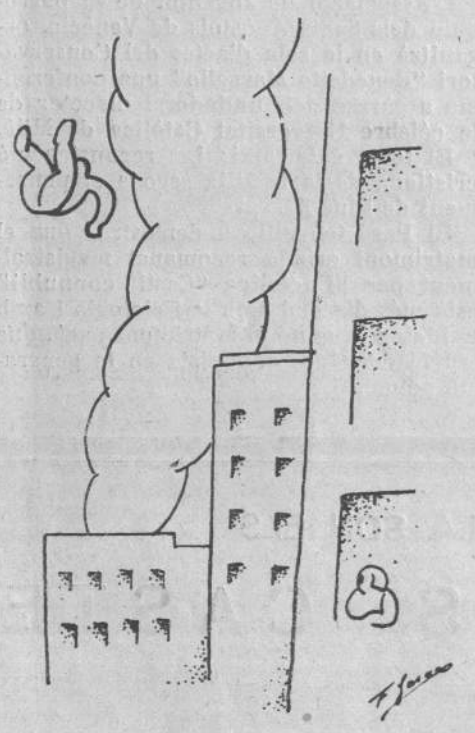
Els Falcons de la F. J. C. organitzen un curs de preparació de monitors — ajudants de professor — de gimnàsia. Actualment s'està elaborant el programa, el qual serà enviat a tots els grups. Constarà de dues parts: teòrica i pràctica.

La durada del curs serà d'aprop d'un any, al fi del qual serà concedit el títol de monitor dels "Falcons de la F. J. C.".

La secció gimnàstica i esportiva obre el seu secretariat al carrer de Trafalgar núm. 34, primer.

* * *

Aquesta secció demana la collaboració de tots els fejocistes que sentin dalit de trebalar en la nostra obra de regeneració física dels homes de Catalunya. Ens calen, voluntaris, periodistes esportius, als quals se'ls encarregarà la tasca de la propaganda.

—I ara! no em creia que estés inventada l'aviació sense aparell.

«Contestant la proposta de casament vol fer-me la mercè d'enviar-me una fotografia i un manyoc de cabells»...?

CAMISERIA
PRAT
LLIBRETERIA, 11
ESPECIALITAT EN
CAMISES A MIDA

FLAMA

PUBLICACIÓ DE LA F. J. C.
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
SANTA ANNA, 11 I 13 · TELÈFON 19904
BARCELONA

FEJOCISTES!
ANUNCIEU A
FLAMA

IDEES I FETS

El Primat d'Anglaterra

Parlant dels orígens de la crisi actual, S. E. el Cardenal Bourne ha fet remarcar en un discurs pronunciat recentment a la catedral de Westminster, que molts escriptors i oradors desconeixen pràcticament el valor de les lleis morals, grabades dins les consciències pel Creador.

"Es clar, deia, que la salut no pot venir de tals guies."

Es necessari, per consegüent, que nosaltres tornem més que mai, als nostres principis. Es conformant-se a les declaracions del Sobirà Pontifex que podrem aconduir-nos segons la llei de Déu i ajudar aquells que nosaltres tenim el deure d'instruir pel camí dret. "No us deixeu abatre de cap manera pels problemes de l'hora present. Escolteu Aquell que us diu: "No us espanteu, jo he vençut el món: ço que triomfa del món és la fe".

Creiem, seriosament, que tots els nostres lectors treuran gran profit, si es lliuren uns moments a la meditació d'aquesta darrera frase.

●

El pla quinquenal i els poetes soviètics

A Leningrad s'ha celebrat el primer congrés de poetes de l'U. R. S. S., en un dels museus de la ciutat. Segons la relació de Demian Briendyi, anomenat "el poeta de la cort de Stalin", el congrés ha pres la decisió de no escriure altra cosa que poesia comunista, consagrada totalment a lloar la industrialització del país i fer la propaganda del pla quinquenal.

Aquesta decisió que des del punt de vista europeu podria semblar grotesc, no ho és del punt de vista soviètic. I la raó és clara: al posar-se els poetes soviètics al servei del règim s'asseguren la carta de treball que els hi proporciona el pa per viure. Al contrari, si no haguéssiu pres aquesta decisió, es posaven al marge del règim i per tant el règim es desentenia de suministrar-los-hi la vida.

Tota la premsa soviètica ha acollit la decisió dels poetes amb màxima alegria i augurant grans beneficis pel pla quinquenal.

●

L'església més gran del món

Els catòlics de Livepool (Anglaterra), que van creixent cada dia més, han encarregat a Sir Edwin Lutyens la preparació dels plànols d'una catedral, que serà dedicada a Crist Rei. Es tracta d'un projecte colossal.

La cúpula de la nova catedral tindrà cinquanta quatre metres de diàmetre. La cúpula més gran que existeix avui dia és la que hi ha sobre la tomba del sultà Mohamet Adel Shah a Bijapur, a l'India Anglesa, que té cinquanta metres de diàmetre.

La superfície total de la catedral serà 233.000 peus quadrats; farà la competència a la gran basílica de Sant Pere, que sols en té 227.069. La llargada serà de 225 metres.

La catedral serà d'estil renaixentista. Grans pilastres sostindran la cúpula i a les bases de les pilastres hi haurà un altar. En tota l'església hi haurà quaranta sis altars, sense comptar els de la cripta excavada en la roca viva, on s'aixecarà l'immens edifici.

Al costat de la catedral es bastiran un presbiteri, una biblioteca i diverses sales per a la reunió de les Societats catòliques. La sagristia principal tindrà setanta metres de llargada.

Els treballs duraran trenta anys. L'any vinent es posarà la primera pedra.

●

Un capellà aviador

Una emocionant cerimònia es desenrotllà el dia 26 de març, a la capella de Cannes, a París.

L'aviador Piera, lloctinent-coronel, ha estat ordenat prevere per Mgr. Baudrillart. Una gran multitud assistí a la cerimònia de l'ordenació i l'endemà a la primera Missa d'aquest novell Sacerdot de cinquanta anys, car el recent ordenat havia deixat per tot arreu on havia intervingut moltes i fidels amistats i bells exemples de sacrifici.

Antic alumne del Polytècnic, havia tingut una carrera brillant. Aviador en 1915, no tardà gaire a conquistar-se en diverses etapes successives, dintre de l'armada, el "ruban" i més tard la "rosette" d'oficial de la Legió d'Honor.

En 1918, cridat per Déu, determinà abandonar la carrera de les armes. Tenia llavors trenta sis anys. Atret des d'un principi per la vida monacal, l'oficial aviador Piera ingressà en el clergat secular.

Es molt important constatar que amb l'ex-aviador Pierra puja fins a quaranta el nombre d'antics alumnes del Polytècnic que han ingressat en edat avançada en el clergat catòlic.

Entre ells, dos coronels d'artilleria devinguts preveres després de la guerra, els "abbés" de l'Epinois, consiliari dels Invàlids, Rollin i l'actual bisbe d'Ajàccio.

Això ens recorda aquelles vocacions tardanes, però no menys célebres: del P. Gratry, que fou membre de l'Acadèmia francesa, del P. Paul de Broglie, germà petit del duc del mateix nom, que havia estat president del Consell en temps del mariscal Mac-Mahon.

●

El P Gemelli parla a Venècia de la família cristiana

L'Associació de Joventut de la parròquia dels Sants Apòstols de Venècia, organitzà en la sala d'actes del Conservatori "Benedetto Marcello" una conferència a càrrec del fundador i director de la célebre Universitat Catòlica de Milà.

El tema deia així: La reconstrucció cristiana de la família segons el pensament de Pius XI.

El Pare Gemelli va demostrar que el matrimoni cristià recomanat magistralment per l'Enciclica "Casti connubii" està més d'acord amb la fisiologia i amb la higiene que no el matrimoni pagà, que tants adoradors conquista en la generació actual.

JOVENTUTS DEL MON

El Gran Congrés de Joventut flamenca

El dia 17 d'abril la joventut obrera cristiana de Flandes ha tingut a la ciutat d'Anvers un nmponent congrés.

Al matí els joves es reuniren a la Borsa del comerç per una sessió d'estudi. Presidia l'Assistent general nacional, canonge Cardyn. En aquesta reunió, els representants de les vàries provincies flamenques han contat l'estat d'organització, expressant tota l'esperança en el pervindre. Més tard, tots els joves s'han traslladat a la catedral per assistir a la Missa del Congrés i a la benedicció de la bandera del grup d'Anvers. Després, organitzada la manifestació, han desfilat quinze mil joves, ordenats i cantant, davant les autoritats i dirigents. Han presenciat aquesta desfilada, el bisbe de Gand i l'Auxiliar del Cardenal Primat, els ministre de la Indústria, de Treballs públics, de l'Agricultura, el batlle, etcètera, etc. Finalment, es reuniren a la gran sala de la Borsa en assemblea general de clausura, davant els ministres i dirigents.

El batlle d'Anvers donà la salutació als congresistes en nom de la ciutat i Monsenyor Van Cauwenbergh ha parlat en nom del Cardenal Primat, privat d'assistir per trobar-se a Roma. El bisbe de Grand felicità els joves per la professió de fe que acabaven de fer i assenyalà els trets principals del gran apostolat a què estaven cridades les joventuts flamenques. Ultimament el canonge Cardyn, fundador de la J. O. C., expressà la gran necessitat d'intensificar entre els joves el seu amor envers les classes populars per poder assegurar en elles el triomf de l'ideal cristià.

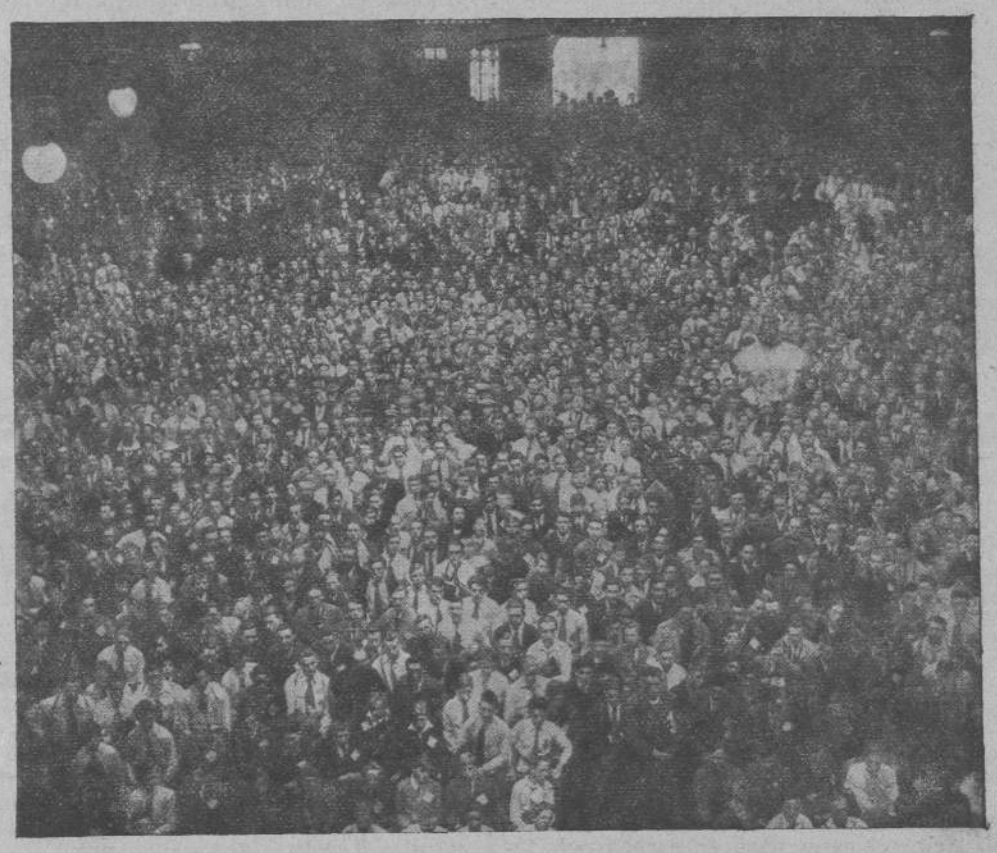
Amb la benedicció del bisbe i el cant dels himnes jocistes s'acabà el gran Congrés d'Anvers.

●

A Polònia

A Varsòvia, després d'uns exercicis de quatre dies, sis mil estudiants han celebrat una gran festa amb motiu de la Comunió pasqual.

Els bisbes polonesos han declarat oficialment dins l'acció catòlica la més gran associació de joventut de Polònia: "Associació catòlica de la jovenesa polonesa".

Part de la massa de joves flamencs reunits a la gran sala de Borsa d'Anvers amb motiu del Congrés de la J. O. C. flamenca

◆

A Itàlia

En diferents centres universitaris han tingut lloc les reunions preparatòries pel Congrés nacional d'Associacions Universitàries d'Acció Catòlica.

Els temes que seran tractats seran els següents:

"La filosofia i la vida espiritual."

"La necessitat de la filosofia per les ciències."

"Les missions i el dret internacional."

"El problema religiós en la literatura contemporània: la novella i el teatre."

ELS MILLORS VINS DE TAULA SON ELS
VINS CASTELL SARROCA
DEMANEU-LOS PER TOT ARREU

IMP. FAVÈNCIA
Provença, 140

05(46.711 Bar) Fla